

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8CoCsp/57/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5420201203
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5420201203.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členiek senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a JUDr. Táne Rapčanovej, v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, právne zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát so sídlom I. XX, H. - V. I., proti žalovanému: C. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XX/XX, H., právne zastúpený: JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o., so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, Žilina, IČO: 47 445 092, o zaplatenie 1.469,85 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 7Csp/8/2020-212 z 21. septembra 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výrokoch I. a IV. mení tak, že žalobu v tejto časti zamietá.

Výroky II. a III. rozsudku okresného súdu ostávajú nedotknuté.

Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 87,34 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 581,14 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo súm a od dátumov uvedených vo výroku I. napadnutého rozsudku, konanie v časti o zaplatenie sumy 93,03 eur s príslušenstvom zastavil (výrok II.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok III.) a rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (výrok IV.).

2. Rozhodnutie, ktorým konanie v časti o zaplatenie sumy 93,03 eur s príslušenstvom zastavil, odôvodnil okresný súd tým, že v tejto časti žaloby došlo zo strany žalobcu k späťvzatiu žaloby z dôvodu, že v tejto sume počas súdneho konania žalovaný uplatnenú istinu uhradil, a preto podľa § 145 ods. 2, § 146 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) konanie v tejto časti zastavil.

3. V odôvodnení rozhodnutia vo veci samej okresný súd poukázal na zákonné ustanovenia § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej aj „Zákon o bankách“), § 565, § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) a na § 7 ods. 1 až 5, 15 a 16 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj iba „Zákon o SÚ“). Okresný súd zaoberal otázkou existencie aktívnej legitímácie žalobcu, a to či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom konania v súlade so zákonnými podmienkami vyžadovanými podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách. V súvislosti s ňou sa najskôr zaoberal tým, či právny predchodca žalobcu pri poskytovaní úveru žalovanému postupoval s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 Zákona o SÚ. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu, spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s., resp. jeho finančný agent si vo vzťahu

k žalovanému pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere nesplnil povinnosti podľa § 4 a § 5 Zákona o SÚ. Žalovanému neposkytol formulár pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere pred uzavretím zmluvy o úvere, respektíve mu informácie uvedené v § 4 Zákona o SÚ neposkytol na inom trvanlivom médiu. Súčasne mal právny predchodca žalobcu ako veriteľ povinnosť posúdiť schopnosť žalovaného splácať poskytnutý úver, najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov, vo vzťahu ku ktorým nesmel mať postavenie prevádzkovateľa tohto/týchto registrov. Okresný súd z obsahu predloženej zmluvy o úvere zistil, že právny predchodca žalobcu posudzoval parametre zamestnania žalovaného, jeho rodinný stav, počet vyživovacích povinností, mesačné finančné náklady a iné splátky, netvrdil však a ani nepreukázal, že by vykonal dopyt v nebankovom registri klientskych informácií o platobnej morálke a dôveryhodnosti žalovaného ako klienta. Na základe týchto zistení konštatoval, že právny predchodca žalobcu pri poskytovaní úveru nepostupoval s vynaložením odbornej starostlivosti, nešlo však o hrubé porušenie konania s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 Zákona o SÚ, ktorý za hrubé porušenie konania s odbornou starostlivosťou považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch, rodinnom stave spotrebiteľa, alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Vzhľadom na to, že išlo o tzv. „nehrubé“ porušenie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou, okresný súd dospel k záveru, že podľa § 11 ods. 2 Zákona o SÚ účinnom v čase uzavretia zmluvy, t. j. k 28.10.2016 nie je veriteľ oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Za uvedeného stavu veci tak oznámenie o okamžitom zosplatnení úveru, ktoré vykonal právny predchodca žalobcu listom z 23.11.2017 nemohlo spôsobiť zosplatnenie celého úveru pred dohodnutou dobou splatnosti. Zároveň však dospel k záveru, že boli splnené zákonné predpoklady na postúpenie žalobou uplatnenej pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na aktuálneho žalobcu podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Okresný súd tiež konštatoval, že zmluva o úvere neobsahuje obligatórny údaj vyplývajúci z ust. § 9 ods. 2 písm. k/ Zákona o SÚ, pretože v nej nie sú uvedené všetky predpoklady použité na výpočet RPMN, z tohto dôvodu ho považoval za bezúročný a bezpoplatkový s tým, že žalobcovi vznikol nárok na vrátenie doposiaľ nezaplatených splátok v rozsahu istiny. Priznal mu splátky istiny splatné do vyhlásenia napadnutého rozsudku, t. j. do 21.09.2021 v celkovej sume 584,14 eur a vo zvyšnej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. K jednotlivým splátkam istiny priznal odo dňa nasledujúceho po splatnosti aj úroky z omeškania v zmysle ust. § 517 ods. 2 OZ v uplatnenej výške, nakoľko táto bola v súlade s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP a náhradu trov rozdelil podľa úspechu strán sporu, vzhľadom na porovnateľný rozsah úspechu oboch sporových strán právo na náhradu trov konania nepriznal žiadnej z nich.

4. Proti rozsudku okresného súdu do výroku I. (t. j. do výroku, ktorým bolo v časti žalobe vyhovené) a do závislého výroku IV. (ktorým bolo rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania) podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný a žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu tak, že vo zvyšnej časti žalobu zamietne a prizná mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Namietal, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď dospel k záveru, že boli splnené zákonné podmienky ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky, a teda mal preukázanú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu. Keďže okresný súd ustálil, že zo strany právneho predchodcu žalobcu pri uzatváraní zmluvy o úvere došlo k porušeniu povinnosti konať s odbornou starostlivosťou, pre porušenie ktorej ustanovenie § 11 ods. 2 veta prvá Zákona o SÚ vylučuje možnosť vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti úveru ako aj predžalobná upomienka, na základe ktorých mal súd preukázané splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách sú neplatné právne úkony v zmysle § 39 OZ, lebo veriteľ nebol oprávnený požadovať jednorazové splatenie úveru. V čase postúpenia predmetnej pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu potom nenastala konečná splatnosť postupovaného úveru, teda došlo k postúpeniu tzv. živého úveru, čo je v rozpore s ust. § 17 Zákona o SÚ a postúpenie pohľadávky je tak neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 OZ. Žalobca nepreukázal splnenie podmienok pre platné postúpenie v zmysle Zákona o bankách a v konečnom dôsledku tak nie je v konaní aktívne vecne legitimovaný. Žalovaný poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 7Cdo/26/2017, 1Cdo/147/2017 a 1Obdo/92/2018), ktoré sa zaoberali posúdením platnosti postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách a konštatovali, že pre platné postúpenie pohľadávky sa vyžaduje, aby podmienky uvedeného zákonného ustanovenia

boli splnené ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky, teda v čase jej postupovania. V tejto súvislosti potom žalovaný považoval za irelevantné tvrdenia žalobcu, že doručením žalobného návrhu boli podmienky pre platné postúpenie splnené. Spôsobilým predmetom postúpenia mohla byť iba splatná časť pohľadávky a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy, po tom čo bol klient banky nepretržite viac ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Po zániku obchodnej spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s. s účinnosťou od 01.01.2018 sa stala jeho právnym nástupcom D. A. H., a.s., ktorá postupovala predmetnú pohľadávku na aktuálneho žalobcu a v tomto vzťahu vystupovala ako bankový subjekt, na ktorý sa vzťahovalo ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách a bolo jej povinnosťou vypracovať výzvu v zmysle tohto ustanovenia. Keďže tak neurobila neboli splnené podmienky pre platné postúpenie pohľadávky. Dokumenty právneho predchodcu žalobcu predžalobná upomienka, oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru sa vzťahujú na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 OZ a nie na ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Ďalej žalovaný poukázal na to, že právny predchodca žalobcu pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti predmetného úveru oneskorene v rozpore s ust. § 565 posledná veta OZ, pretože toto právo nepoužil do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. V predžalobnej upomienke z 27.09.2017 mu právny predchodca žalobcu poskytol lehotu na dobrovoľné splatenie omeškaných splátok do 05.11.2017, potom bol oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru k 20.11.2017, keďže zročnosť najbližšej nasledujúcej splátky bola práve k tomuto dňu. Svoje právo však využil až listom z 23.11.2017, označeným ako Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, teda oneskorene. Na podporu správnosti tohto názoru žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 15. decembra 2020 sp. zn. 5Cdo 36/2020, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 1/2021.

6. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch ako vecne správny potvrdil a priznal mu právo na náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že na preukázanie aktívnej legitímácie súdu predložil výzvu právneho predchodcu z 27.09.2017, ktorou preukázal splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ktorá bola doručená žalovanému, o čom svedčí jeho podpis na doručení zo 04.10.2017. Nakoľko sa žalovaný dostal do omeškania so zaplatením svojho dlhu viac ako 90 dní po tejto výzve, boli splnené zákonné predpoklady pre platné postúpenie tejto bankovej pohľadávky. Navyiac žalovaný bol vyzvaný na zaplatenie dlžnej sumy aj v oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru listom z 23.11.2017. Ďalej poukázal na to, že k postúpeniu pohľadávky na jeho osobu došlo až po začatí sporu na okresnom súde a jeho právny predchodca, D. A. H., a.s. dňa 25.06.2020 doručila súdu žalobu, ktorá bola následne preukázateľne 22.07.2020 doručená žalovanému, ktorý svoj dlh naďalej nezaplatil a do omeškania s jeho zaplatením sa dostal o viac ako 90 kalendárnych dní. Z tohto dôvodu pohľadávka bola k 21.12.2020 legitímne postúpená na jeho osobu. Aktívnu legitimáciu v spore preukázal tiež oznámením o postúpení pohľadávky, ktoré bolo žalovanému zasielané na adresu uvedenú v zmluve o úvere. Odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 210/01 zo dňa 11.06.2003, v ktorom bol vyslovený názor, že oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky.

7. Žalovaný v odvolacej replike z 19.11.2021 k vyjadreniu žalobcu zotrval na argumentácií uvedenej v podanom odvolaní, pričom opätovne zdôraznil, že pre porušenie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou nebolo možné pristúpiť k mimoriadnemu zosplatneniu poskytnutého úveru a v čase postúpenia pohľadávky nenastala ešte konečná splatnosť úveru, preto postúpenie bolo vykonané v rozpore s ust. § 17 ods. 1 Zákona o SÚ.

8. Ďalšie písomné podania strán sporu neboli odvolaciemu súdu predložené.

9. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v podanom odvolaní (§ 379 a § 380 CSP) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch podľa § 388 CSP zmenil tak ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

10. Podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čí len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu

klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu 87ac) ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. 87ad) Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

11. Podľa § 17 ods. 2 Zákona o SÚ práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

a) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a b) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver na blízku osobu^{21aa)} spotrebiteľa, a to na základe písomnej žiadosti spotrebiteľa.

12. V súdnej veci okresný súd správne ustálil, že záväzkový vzťah založený zmluvou o úvere uzatvorenou 27.10.2016 medzi právnym predchodcom žalobcu spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s., so sídlom Hlavné námestie 12, Kežmarok, ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom je spotrebiteľským vzťahom, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce spotrebiteľské zmluvy, ale aj ustanovenia osobitného právneho predpisu, a to Zákona o SÚ. Správne tiež podrobil súdnemu prieskumu predmetný záväzkový vzťah z hľadiska obsahu obligatórnych zákonných náležitostí, ktorý pre spotrebiteľské úvery Zákon o SÚ stanovuje. Odvolací súd sa stotožňuje s jeho záverom o nedostatočnom zisťovaní bonity klienta - žalovaného právnym predchodcom žalobcu pri uzatváraní predmetnej spotrebiteľskej zmluvy, čím právny predchodca žalobcu konal v rozpore s ust. § 7 ods. 1, 2 Zákona o SÚ (citovaných v bode 31. a 32. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Keďže išlo o tzv. „nehrubé“ porušenie povinnosti veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, potom podľa § 11 ods. 2 Zákona o SÚ veriteľ nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Tento záver konštatoval aj okresný súd v napadnutom rozsudku (bod 42. odôvodnenia rozsudku okresného súdu).

13. Následne však okresný súd nesprávne právne vec posudzoval, keď neprihliadal na ust. § 17 ods. 2 Zákona o SÚ, ktorý vylučuje možnosť postúpenia pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere z veriteľa na tretiu osobu. Výnimka z tohto zákonného zákazu je v prípade, ak sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými s tým, že zároveň musí ísť o pohľadávku po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru, alebo o pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Keďže okresný súd dospel k správnej závere, že v prípade uplatnenej pohľadávky v súdnej veci nemôže veriteľ žiadať jej jednorazové splatenie, jeho následné zisťovanie skutočností súvisiacich s vyhlásením mimoriadnej splatnosti poskytnutej pôžičky v zmysle § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ bolo nadbytočné, nakoľko pokiaľ aj žalobca tvrdil skutočnosti týkajúce sa zosplatenia poskytnutého úveru pred konečnou dobou jeho dohodnutej riadnej splatnosti, vzhľadom na tieto predchádzajúce závery okresného súdu boli uvedené tvrdenia nevýznamné pre právne posúdenie veci.

14. Zo skutkových zistení okresného súdu (bod 17. odôvodnenia napadnutého rozsudku) vyplýva, že na základe predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa právny predchodca žalobcu a žalovaný dohodli na úhrade poskytnutého úveru vo forme pravidelných splátok v počte 72 splatných vždy do 20. dňa v mesiaci s prvou splátkou splatnou dňa 20.11.2016. Teda konečná splatnosť úveru mala nastať po uplynutí 6 rokov, t. j. k 20.11.2022. Okresný súd následne vychádzal zo zistenia, že pôvodný veriteľ, s ktorým žalovaný uzatvoril predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere, zanikol a jeho právnym nástupcom sa stala D. A. H., a.s. so sídlom v Bratislave ku dňu 01.01.2018, ktorá aj podala žalobu v prejednávanej veci. Počas konania oznámila táto banka okresnému súdu, že pohľadávka, ktorá je predmetom konania bola na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 30.11.2017 v súvislosti s prílohou k tejto zmluve označenou ako „Žiadosť o postúpenie a prevod“ postúpená na

aktuálneho žalobcu dňa 21.12.2020. Okresný súd na základe procesného úkonu pôvodného žalobcu o pripustení zmeny subjektu na strane žalobcu rozhodol uznesením z 21.01.2021 tak, že pripustil, aby pôvodná žalobkyňa D. A. H. a.s. z konania vystúpila a na jej miesto do konania vstúpil súčasný žalobca, spoločnosť Intrum Slovakia, s.r.o.

15. Žalovaný počas konania pred okresným súdom aj v podanom odvolaní zdôrazňoval nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu okrem iných aj z dôvodov neplatnosti postúpenia uplatňovanej pohľadávky zo strany pôvodného žalobcu na aktuálneho žalobcu preto, že neboli naplnené podmienky pre postúpenie vyplývajúce z osobitného právneho predpisu, a to § 17 Zákona o SÚ. Podľa názoru odvolacieho súdu je tak v danej veci zásadným právnym problémom otázka platnosti či neplatnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky podľa § 39 Občianskeho zákonníka, a to či k postúpeniu (ne)došlo v rozpore s ust. § 17 ods. 2 Zákona o SÚ. Rozhodujúcou okolnosťou v prejednávanom prípade je v prvom rade vo všeobecnosti fakt, že sa jedná o spotrebiteľský spor. Zároveň bolo preukázané, že pre nekonanie právneho predchodcu žalobcu s odbornou starostlivosťou pri uzatváraní predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere nemožno tento úver pred dohodnutou dobou splatnosti zosplatiť. V čase postúpenia pohľadávky vyplývajúcej z tohto úveru nedošlo k jej postúpeniu po konečnej splatnosti tohto úveru, na okolnosti ktoré mali preukázať mimoriadne zosplatenie úveru nebolo možné prihliadať, nakoľko predčasné zosplatenie úveru bolo v tomto konkrétnom prípade vylúčené. Potom je zrejmé, že v prejednávanej veci bola uplatnená pohľadávka, ktorej možnosť postúpenia je v zmysle § 17 ods. 2 Zákona o SÚ vylúčená, z tohto dôvodu nemohla byť v zmysle zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej medzi pôvodným žalobcom D. A. H. a aktuálnym žalobcom platne postúpená na aktuálneho žalobcu.

16. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného poukazoval na judikát uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR pod č. 119/2003, sp. zn. 4Obo 210/01, podľa ktorého pre platné postúpenie pohľadávky je rozhodujúca notifikačná oznamovacia povinnosť, oznámenie o postúpení pohľadávky adresované pôvodnému dlžníkovi. Pri možnosti aplikácie právneho záveru tohto judikátu, odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/136/2019 z 26.02.2020, ktorý sa zaoberal hodnotením právnych záverov tohto judikátu a možnosťou ich aplikácie v prípade sporu z oblasti spotrebiteľského práva. Dospel k záveru, že uvedený judikát nevyklučuje (a ani nemôže) možnosť súdneho prieskumu platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, najmä v prípade, keď samotná právna úprava postúpenia pohľadávky obsahuje ustanovenia o zákaze postúpenia. Uviedol, že je logické, že ak bola postúpená pohľadávka v rozpore so zákonom, nemožno uvedené konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky dlžníkovi. Uzatvoril, že následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 OZ alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť postupnej zmluve pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia musí prihliadnuť súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť.

17. Z dôvodov uvedených vyššie preto odvolací súd dospel k záveru, že na žalobcu nebola platne postúpená pohľadávka, ktorá je predmetom sporu, žalobca tak nie je aktívne legítimovaný v spore a z tohto dôvodu odvolanie žalovaného považoval za dôvodné, a v napadnutých výrokoch, ktorým bolo žalobe vyhovievané, rozsudok okresného súdu zmenil tak, že aj v tejto časti žalobu zamietol.

18. Na záver považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že žalovaný v podanom odvolaní sám navrhol na prejednávanú vec aplikovať ust. § 17 ods. 1 a 2 Zákona o SÚ a predmetné odvolanie bolo zaslané aj na vyjadrenie žalobcovi ako druhej strane sporu, odvolací súd preto nemal povinnosť už ďalej postupovať podľa § 382 CSP a vyzývať strany sporu na vyjadrenie sa k jeho prípadnej aplikácii. Ustanovením všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní nebolo použité, je ustanovenie, o ktorého výklad a použitie nežiadala v priebehu konania žiadna zo sporových strán (viď rozsudok NS SR z 25. februára 2021, sp. zn. 5Cdo/80/2019).

19. Na základe týchto záverov odvolacieho súdu a dôvodnosť uvedenej odvolacej námietky z hľadiska hospodárnosti už odvolací súd nepovažoval za nutné posudzovať dôvodnosť ostatných odvolacích námietok žalovaného.

20. Tým, že odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil v zmysle § 396 ods. 2 CSP „nanovo“ rozhodoval aj o nároku na náhradu trov celého konania, t. j. vrátane aj trov konania vzniknutých na súde prvej inštancie. Vychádzajúc z ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP posudzoval v akom rozsahu boli sporové strany v konaní úspešné. Žalobca v časti, v ktorej bolo konanie zastavené z dôvodu, že po začatí konania žalovaný v zastavujúcej časti uplatnenú pohľadávku uhradil, má v konaní úspech, nakoľko z procesného hľadiska v tomto prípade zastavenie konania svojim správaním (úhradou po začatí konania) zavinil žalovaný. Vo zvyšnej časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá, bol úspešný žalovaný. Pri percentuálnom vyjadrení úspechu ako podielu medzi sumou 93,03 eur (v ktorej bol úspešný žalobca) a sumou 1.469,85 eur (výška žalovanej istiny) bol úspech žalobcu v rozsahu 6,33 %, úspech žalovaného predstavoval 93,67 % (100 - 6,33 %) a čistý úspech žalovaného 87,34 % (93,67 mínus 6,33). V rozsahu 87,34 % potom odvolací súd priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov celého konania.

21. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania. (§ 76 CMP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)